

GARİBİZ AMA ZAVALLI DEĞİL

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 09.09.2007 tarihli (12.) Hayat Rehberi dersidir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Kardeşler, biz Müslüman olarak istiyoruz ki Allah'a iman ettik, emrettiği namazı kıldık, emrettiği orucu tuttuk, "haccedin" dedi haccettik, "Kur'an'ıma sahip olun" dedi sahip olduk o da bizim bu yaptıklarımızın karşılığında, rahat dertsiz bir dünyada bizi yaşatsın istiyoruz. Gönül istiyor ki, deprem olacaksa gavurların yaşadığı mahallede olsun. Akmayacaksa sular onların suyu akmasın onlar abdest almıyor suları akıyor gürül gürül biz abdest alacağız gusül abdesti alacağız su yok. Gönül istiyor ki onlar elli yaşında ölsün biz yüz elli yaşında ölelim. Müslümanlık, iman, Kur'an bize bir farklılık getirsin istiyoruz. İstiyoruz ki onlar on saat çalışsın asgari ücretle geçinsinler, biz beş altı saat işe gidelim gelmeyelim ama parayı koyacak yer de bulamayalım. İmanımızdan dolayı Kur'an'lı hayatımızdan dolayı Peygamber Efendimiz aleyhisselamın peşinden gidiyor olmamızdan dolayı rahatlık istiyoruz. Arafat'daki gibi hac zamanı Beytullah'da tavaf eder gibi hep yoğun olalım istiyoruz. İstiyoruz ki bir yere kız istemeye gittiğimizde bu çocuktur, hafızdır, delikanlıdır, ahlaklıdır der demez paketleyip hediyeleriyle beraber kıızı versinler bize gidelim. Yani hafızlık değerli olsun ahlak değerli olsun. Allah da istiyor ki; kullarım avans almasınlar ücretleri tam kalsın istiyor. Biz istiyoruz imanımızdan dolayı avans alalım. Ne vaat etti bize, Allah ebedi cennet Havz-ı Kevser Resûlullah aleyhisselam' la birlikte beraberlik, ru'yetullah Allah ı görmek cennette huriler bunları vaat etti Allah. O hurileri versin ama birazını da dünyaya göndersin hanımlarımızda huri olsun burada istiyoruz. Avans deniyor buna ücretinin bir kısmını önceden almak. Allah da istiyor ki kulum hiçbir şey almasın tam mükemmel dayalı döşeli gelsin cennete istiyor. İşte Allah'ın bu iradesiyle bizim kısır isteğimiz arasındaki çelişkiden dolayı Allah'ın bizim için düşündüğünü biz kendimiz için düşünemediğimizden dolayı kendimizi zavallı hissediyoruz. Hep dayak yiyen, şamar oğlanı gibi görüyoruz kendimizi. Asla öyle değil evet başımızda sıkıntılarımız var, dertlerimiz var, gelen giden vuruyor, garibiz, seller bizde oluyor, afetler bizde oluyor doğru. Birtakım garipliğimiz yalnızlığımız var, doğru ama biz avans istemediğimiz için cennette elde edeceğimiz şeyleri istemediğimiz için maaş gününe kadar sabretmemiz gerektiği için bu sıkıntılarla karşılaşılıyor. Kafirin alacağı hiç bir şey yok bir istiyor dünyada beş veriyor Allah . Allah'ın verdiği koyacak yer bulamıyor kafir. Bana tasima koyacak kadar da vermiyor. Ama ben hak etmediğim için değil daha iyisini hak ettiğim için gerçeğini hak ettiğim için. Ona plastik emzik veriyor onu ağlatmıyor. Beni pehlivan yapacağı için plastik emziği ağzıma koymuyor. "Sen bekle" diyor "sen ana sütü emeceksin, Havz-ı Kevser göreceksin ne işin var bu bulanık sularla" diyor bana Allah. Bu anlamayanlar, bu mantığı oturtamayanlar hep sorar dururlar şu kafirlerin haline bak! Şu Müslümanların haline bak! Batıya bak! İslam âlemine bak! Dünyaya bak, cennete bak! O zaman dengeyi kurarsın. Eğer Allah bizim kusurumuzdan dolayı biz hak etmediğimiz için vesaire gibi bizce olan mantıklardan dolayı bize bir şey vermiyorsa o zaman üç gün üst üste bir çorba içmeden bu dünyadan giden peygamberine zulüm mü yaptı? Bir gün oturup da çoluk çocuğuyla dinlenmeye vakit bulmadan 950 sene bu fani âlemde sıkıntı çeken Nuh aleyhisselam haksızlık mı gördü. Ümmetine bir devlet kurup teslim eden Musa aleyhisselam niye bir gün başını dinlendiremeden, şöyle güzel bir uyuyamadan bu dünyadan gitti? İşkence mi gördü? Hayır kardeşler, hayır eğer Allah elli senelik yüz senelik hayatı bize sabredin de sonsuz bir hayatta rahat edin diyorsa bunu bizim iyiliğimiz için yapıyordur. Bunun için Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve selem ne buyuruyor? "Bu dünyada en büyük eziyetlere, garipliklere, peygamberler katlanır. Çünkü Allah a en yakın onlar çünkü onlar Firdevs istiyorlar, Adn cenneti istiyorlar. Büyük şey istiyorlar Allah'tan. Ebedilik istiyorlar büyük şey istedin mi büyük bedel ödüyorsun. Bunun için en büyük eziyete peygamberler katlanırlar. Bunun için Muhammed aleyhisselam beşerin efendisi ben-i ademin en büyüğü olduğu için hanımına iftira edildi, aç kaldı, sürüldü, öldürülmek istendi, bunun için altı tane çocuğunu, dört tane torununu kendi

sağlığında toprağa gömdü. Yetim doğdu, öksüz büyüdü bir insanın saymakla bitiremeyeceği kadar sıkıntıları altmış üç sene gibi bir kısa hayatta yaşadı. Ölürken bile ümmetinin dertlerinden dolayı rahat ölemedi. Neden? İnsanlığın efendisi olursan bütün insanlık kadar büyük sınava tabi tutulursun acılar içinde kıvranarak öldü. Rahat bir ölemedi ölümü bile rahat olmadı. Abdullah ibni Mes'ud "Çok mu sıkıntı çekiyorsun ya Resûlullah" diye son nefeslerinde sorduğunda "sizden en az iki kişinin çektiği kadar sıkıntı çekiyorum şu anda" buyurdu. Rahat bir ölüm bile nasip olmadı. Neden? Seyyid'ül beşer çünkü. İnsanlığın efendisi. İnsanlığın efendisi, prens olarak olunmuyor o efendiliğin bedeline razı olarak olunuyor. Bunun için Nuh aleyhisselam hiçbir dert görmemiş gibi oğlunun cesediyle karşılaşarak dertleşti. Sanki hiçbir dert çekmemiş gibi dokuz yüz elli sene insanlıkla uğraştı.

Son, afetten sonra gördüğü ilk ceset kendi yavrusunun cesedi oldu. İmtihan bu. En büyük imtihana, en büyük sıkıntılara peygamberler maruz oldular, neden? Çünkü Firdevs-i Ala'yı istediler Allah'tan. Büyük şey istediler. Büyük istersen, büyük hesap geliyor. istediğin kadar fatura geliyor.

Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem daha ne buyuruyor? "Peygamberlerden sonraki sıkıntı herkesin imanına göredir." buyuruyor. Herkesin imanına göre. İman ne demek? Allah'tan ne bekliyorsun sen? "Yahu işte cennetin köşesine böyle bodrum bir yere koysunlar beni yeter." Kolay kolay sıkıntı çekmezsin sen balkonda çay içersin. "Yo Peygamber aleyhisselamla beraber Havz-ı Kevser'den su içeceğim ben. Ömer'le Ebubekir'le Osman'la Ali'yle beraber olacağım kıyamet günü." Güzel. İstek fena değil. Bunun bir bedeli var. Ebubekir nasıl Ebubekir olduysa öyle Ebubekir'le beraber olunulur.

Ebubekir, kuradan çıktığı için mi Ebubekir oldu? Yoksa Peygamber aleyhisselamın ilk gününden son gününe kadar onun bütün sıkıntılarının ortağı olduğu için mi Ebubekir oldu? Herkes imanı kadar, herkes imanı kadar sıkıntı çekecek.

Elhamdülillah bir dert yok. Rahat, Emekli, Çocukların maaşının yarısı da ona geliyor. O maliye müdürü gibi. İyi haberler değil bunlar. Yanan ormanın ortasında henüz ağaçlar senin bulunduğun yöredeki ağaçlar tutuşmadığı için rahat hissetmen kendini akıl alameti değil. Çepeçevre yanmış bir ormanın ortasında rahatlık, akıllılık değil. Ne kadar rahatsak o kadar rahatsızlığa doğru gidiyoruz demektir. Lakin bitmeyen hastalıklar, bitmeyen çocuk dertleri, bitmeyen komşu dertleri, fakirlik, sıkıntılar merak etme, merak etme sürse sürse yüz sene sürer bunlar. En fazla yüz sene hasta kalırsın, bilemedin yüz yirmi sene hasta kalırsın. Sadece mahşerde binlerce sene beklenilecek cennete bile girmeden. O zaman yüz senenin, yüz elli sene senenin bir saniye bile etmediği görülecek. Sadece dünya üzerinden hesap yaptığımızda gerçekten çok dertliyiz biz. Ama elli sene yaşayacak bir çocuğun doğumu için bir saatlik doğum sıkıntısı dert edilir mi? Bir saat sonra doğacak ve elli sene, yüz senelik bir hayat yaşayacak. Bizim buradaki sıkıntılarımız isterse yüz elli sene sürsün, iki yüz sene sürsün. Cennet ne kadar kardeşler, kaç asır, kaç milyon sene, kaç milyar sene? Böyle bir cennet için şu kadar bu kadar vakit bile düşünülmesi doğru değil.

Bu yüzden kardeşler İslam âlemi olarak büyük Müslüman dünya olarak, ülkemiz olarak, sülalemiz, akrabalarımız, kardeşlerimiz, daraltınız, kendi evimiz olarak ciddi bir şekilde garibiz biz. Kendi evimizde garibiz, camimizde bile garibiz. Para vererek, sadaka toplayarak yaptığımız camiye bile gittiğimizde Allah'ı ve peygamberi anlatan, bize ahireti anlatan hutbeyi özler olduk.

Gözyaşlarına boğulup bize teravih kıldırılmayan, sabah namazında ağladığı için bir türlü sabah namazını bitiremediğimiz imam bulamadık. Cemaatten önce selam verip camiden çıkacak imamlarla karşılaştık. Namazı meslek olarak gören imamlarla karşılaştık. İzin günü olduğu için caminin

lojmanından camiye gelmeyen imamla karşılaştık. Camimizde bile garibiz doğru, garibiz. Helâmız bile garip kardeşler.

Mekke'ye gidiyorsun, hacısın sünnete uygun oturacak bir tuvalet bulamıyorsun otelde. Tuvaletler bile gâvurlaşmış. Tuvalette de garibiz. Düğüne gidersin orada da garibiz, sünnet çocukların sünnet düğününde bile haram işleniyor. Sünnet işlenirken bile garibiz. Çocuğumuzu sünnet ettirirken de garibiz. Sakal bıraksan garip olduğun için o da gülünç. Tesettüründe garipsin, ibadetinde garipsin, haccında garipsin, hep garibiz doğrudur garipliğimiz. Ama bu garipliğimiz zavallılığımız değildir, çaresizliğimiz değildir. Kaderimizdir de garibiz biz. İsteddiğimiz şey bir miktar gariplik gerektirdiği için Allah bizi garip bırakıyor. Bu nedenle Peygamber aleyhisselam efendimizin hadisi şerifini zihinlerimize nakşediyoruz. Ne buyuruyor? "Bu İslamiyet garip başladı yine garip olacak" buyuruyor. Fakat garip olacak, herkes çekecek gidecek, İslamiyet ezilecek, silinecek zannetmiyoruz biz. Ne buyuruyor? "Garip başladı yine garip olacak" diyor. Neyi gösteriyor? Bir dairenin döndüğünü gösteriyor. Garip başladı Bilal dayaklar, zincirler, işkenceler altında Müslüman oldu. Ama on sene sonra taşlar üzerinde kızgın taşlar üzerinde kırbaçlar yiyen Bilal, Allah'ın en muazzam sanatları olan, en büyük evi olan Kâbe'nin üzerine çıkıp ezan okudu. Taşlarda sürünürken Kâbe'nin üstüne çıktı. Garip başladı, güçlü devam etti. Peygamber aleyhisselam Efendimiz Mekke'den hicret etmek zorunda kaldı. Ama on sene sonra bütün müşrikleri Mekke'den değil Arap yarımadasından kovdu.

Garipti güçlendi. Hadisi şerif ne diyor? "Tekrar garip olacak" diyor. Tekrar garip olacak ne demek? Tekrar güçlenecek demek. Garip olacak, güçlenecek, garip olacak, güçlenecek. Sürekli aynı tempoda devam etmesi insan tabiatına aykırı. İnişler var yükselişler var. Müslümanların gariplik dönemi olması tabiidir. Sürekli Sultan Fatih İstanbul'u fethede de devam etse dünyada binlerce İstanbul yok ki, fetih nereye gideceksin sonunda. Kendi çocuklarını doğramaya başlarsın o zaman. Fethedersin, edersin bir yerde durursun öbür taraf saldırmaya başlar. Sıran gelince tekrar devam edersin. Bu milletler açısından insanlık tarihi açısından incelendiği için yirmi sene otuz sene ile ölçülmez, beş asır, altı asırla ölçülür. Bilal'in taşlar üzerinde kırbaçlandığından sadece iki yüz sene sonra Müslümanların kimseyi kırbaçlattırmadığı topraklar, Hazar denizinden İspanya'ya ve oradan da Afrika'nın ortasına kadar ulaşmıştı arkadaşlar. Kırbaç kaldırılmıştı dünyadan. Yükseliş dönemiydi. Tekrar aşağıya doğru indiği dönemler oldu tekrar yükseldi. Bu asrın başında maalesef Bilal'in günlerine, Ammar'ın günlerine, Yasir'in günlerine hiç de rahmetten aşağı bir şey okutturmayacak günler gördük kardeşler. Yani çok çok Bilalleştik bu asrın başında ümmet olarak. Ama henüz henüz henüz yüz yıl dolmadan Müslümanların hilafetini kaybettiği, bütün topraklarının işgal edildiği ve Müslümanların hepsinin zincirlendiği dönemden yani bin dokuz yüzlü yılların başından itibaren henüz yüz yıl dolmadan, bir asır dolmadan ne hale gelindi? Bütün dünyadaki kâfirler, şer güçlerinin en tehlikeli gördüğü yatırım İslam oldu. Elbette şu anda Hıristiyanlığın ve Siyonizm'in gücü ile boğuşacak durumda değil İslamiyet. Ama mezara gömdük dedikleri İslamiyet elli sene sonra ne olacak bunu çok iyi tahmin ediyorlar. Çünkü delikanlının büyüyüşünden adam olacağı zaman anlaşılıyor.

Ezanının bile yasaklandığı yerlerde silip süpürüyor İslamiyet şimdi. Bin engele rağmen Allah'ın kitabı yeryüzünün en çok satılan, en çok okunan kitabı oldu. Bugün kardeşler, bütün garipliğimize rağmen tuvaletlerin bile Müslümanca olmadığı bir zamana rağmen bugün biz, Kanuni'nin Viyana'dan geri geldiği zamandan çok daha fazla İslami hayat yaşıyoruz. Abdülhamit döneminden çok daha fazla İslami hayat yaşıyoruz. İslam çok daha güçlüdür. Yirmi sene sonrasının bilgisayarla bile hesabını yapmak mümkün değildir. Elhamdülillah. Bu bizim gayretlerimizle, masraflarımızla, zekâtımızla filan olmuyor. Neyle oluyor? Allah kendisi için mağlubiyet yazmamıştır. Mağlup olacak olan küfürdür.

Mağlup olacak olan şeytandır. Allah galiptir. Her zaman galiptir. Bir dönem kulları üzerinde bazı testler yapmak istediğinden Allah görüntüyü garipleştirmiştir. Nitekim Bilal'in garipliği sayesinde hicretler yapıldı, Medine'de dev bir İslam Devleti kuruldu arkadaşlar. İslam Devleti tırnağından kılına kadar İslam'dı. Eğer Bilal'la, Ammar'la Ebu Cehiller kontak kurup "yahu gelin tamam, madem bir din oluşturduunuz beraber bu hayatı yaşayalım" deselerdi o berrak İslamiyet, o müşrik kafalarla kurulur muydu arkadaşlar?

Şimdi biz on dört asır sonra geri dönüyoruz, bakıyoruz ki o hicret edilme mecburiyetleri, o Habeşistan'a hicretler, Medine'ye hicretler bugüne kadar katıksız, ter temiz taşınan İslamiyet'in temelleri olmuş. Önceki Hıristiyanlıklar, önceki Yahudilikler, Romalılarla ortak zeminde kurulduğu için İsa aleyhisselamdandan sonra 50 sene geçmeden tanınamaz bir Hıristiyanlık ortaya çıktı. Melez bir Hıristiyanlık ortaya çıktı. Bilal'in garipliği bugünkü berrak İslamiyet'in, okunan ezanların temeliymiş meğerki. Tamam, öpüş tokuş kardeşçe yaşayalım gibi bir ortam oluşsaydı her inen ayet müşriklerin kafa yapısıyla bulanmış olarak kalacak, on dört asır değil, on dört sene sonra bile yok olup gidecekti Efendimiz aleyhisselamdandan sonra. Hıristiyanlık'ın başına geldiği gibi. İsrailoğullarının Tevrat'a yaptığı gibi. Onlarda Allah'ın hak kitabıydı. Bulanık sistemlerin içinde bulanıp kayboldu muharref hale geldi. Bilal'in Ammar'ın Yasir'in garipliği Habeşistan'a hicret eden Müslümanların zavallılığı, Medine-i Münevvere'ye hicret eden ashap ve peygamberin zavallılığı bir garipliktir. Eziyetti, işkenceydi sıkıntıydı doğru ama rahmetin temeliydi.

Bugün Müslümanlar olarak biz bütün baskılara rağmen bütün sıkıntılara bütün garipliklerimize rağmen İslam için çalışıyoruz. Yüzlerce binlerce vakıf kurduk. On binlerce camii kurduk. Aç insanlar, zoraki çocuğunu geçindiren, ailesine bir çamaşır bile alamayan insanlar Cuma namazı çıkışında camiye yardım ettiler de bu kadar büyük yatırımlar yapıldı. Müslümanlar kestikleri kurbanların bağırsaklarını derilerini bile değerlendirerek onlarca yüzlerce mühendis, doktor, hoca yetiştirdiler. Emin olunuz böyle değil de sultan Abdülhamid'in ulufeleriyle atiyeleriyle yaşıyor olsaydı bu kadar âlim bu kadar mühendis bu kadar doktor yetiştiremezdik. Abdülhamid yetiştiremediği gibi. Hiç niye Abdülhamid döneminde devlet İslam devleti, halife Müslümanların halifesi, her yer senin emrinde valilerin komutanlar herkes senin emrinde niye Abdülhamid bir iş yaptıramadı.

Kardeşler,

Enteresan bir hatırayı sizinle tazelemek istiyorum. Sultan Abdülhamid döneminde -rahmetullahi aleyh- Osmanlı sultanlarının en çok iz bırakan en değerlilerinden bir tanesidir ki tarihçiler açısından sultan Fatih'ten daha büyük bir adamdır. Sultan Fatih zirvede bir devlet buldu. Zaten Bizans'ın yıkılmaktan başka bir çaresi yoktu önünde. On bir yaşında babası tahta oturttu onu. Yani ne yapacaktı devlet işliyor. Ama Abdülhamid -rahmetullahi aleyh- bin yılının sardığı yıkılmak üzere olan bir devletin başında otuz sene küsur durdu. Yerlerini değiştirseler fatih çay bile içemezdi o sarayda o günlerde, diyen tarihçiler var.

Abdülhamid döneminde -rahmetullahi aleyhi cemian- Japonlardan bir mektup gelmiş. Bu mektup yaveri Abdülhamid'in önünde haftalık diyelim raporları okuyor. Mektubu okumuş Japon kralı ya da bir adamı Müslümanların halifesi Osmanlının başında ki adamdan on tane Müslümanlığı anlatacak din adamı istiyor. "Biz Japonlar olarak İslam'ı merak ettik. On kişi bize gönderin biz onları misafir edelim. İslamiyet'i tanıtınlar bize" diyor. Bin sekiz yüz doksanlı yıllara ait. Veya bin dokuz yüzlerin başları. Şimdi işte dilekçeleri padişah inceliyor ya. Onu yaverinin elinden almış. Sümen altına atmış. Bunu sonra bakarız manasında. Öbür hafta tekrar aynı şeyler okunuyor. Sıra ona gelmiş. Yaveri

demiş ki ‘Sultanım, bu Japonların mektubuyla ilgilenmeyecek miyiz? Geçen hafta sümen altı oldu ya.’ ‘O ne istiyordu’ demiş. ‘On tane âlim istiyor, Japonya da İslamiyet’i tanıtacak’ demiş. ‘Yavrum, o on kişiyi bulsam Anadolu’ya gönderirdim’ demiş. Ne zamandan bahsediyorum. Müslümanların halifesi bulunan Abdülhamid zamanından bahsediyorum arkadaşlar. Yüz yirmi yüz otuz sene önceden bahsediyoruz. On kişi bulsam Anadolu’ya gönderirdim diyor. Bugün biz inşallah Ramazan’dan sonra on kişi değil otuz kişiyle Riyazü’s-Salihin derslerine başlayacağız evlerde inşallah. Benden istese Japonlar, elli kişi gönderirim Allah’ın izniyle hem onların dilini konuşacak adam da gönderirim. Abdulhamid, şu dili öğrenin de İslamiyet’i anlatalım diyecek beş kişi bulamadı arkadaşlar. Biz elhamdülillah şimdi öyle gençlerle yaşıyoruz ki arkadaşlar, bir taneniz Japonca öğrensin de İslamiyet’i anlatalım, desek iki ya sonra Japoncayla gideriz oraya Allah’ın izniyle. Gariptik, Bilal’dik, Ammar’dık, Medine’de devlet oldun. Şimdi garipsek eğer, padişah ulufeleriyle, atıyeleriyle, ikramlarıyla, şaşaalariyle yaşamıyorsak Allah’ın izniyle Bilal Kabe’nin üstüne çıkacağı günler yakın demektir.

Ben düğünümde bile garipsek tesettürlü olduğum için kendi akrabalarım bile benimle görüşmek istemiyorlarsa eğer, sakallı olduğum için, hafız olduğum için Resûlullah’ın sünnetini baş tacı edineceğim için utanacak hale geldiysem eğer, bu yayın çok sıkıştığını gösteriyor. Yay az sıkışırsa sıçradığı zaman az mesafeyi işgal edecek demektir. Tam sıkışırsa biiznillah kutuptan kutba açılacak demektir. İnşallah. O zaman belki de yatıp kalkıp garipliğimizin dozajı için dua etmemiz lazım. Eğer ben yalan söylemediğim için saf köylü görülüyorsam ne mutlu mana. Eğer sofrada oturup yemek yediğim için ayıplanıyorsam, hala masada yiyemiyor, köylü addediliyorsam orijinalliyimi koruduğum için, tarihime sadakatim olduğu için örfümü çiğnemediğim için gülünç hale geldiysem geleceğim günler yakın demektir.

Kardeşler,

Bir hafız çocuğu on iki yaşında hafız, yer yüzüne rahmet iniyorsa o çocuk yüzünden iniyordur. Allah’ın kitabı kafasında deyiş mücevherler içinde saklamak gerektiği halde okumuş, çizmiş hocalar bile bunun gençliğine yazık oldu, liseyi kaçırdı bu çocuk diyorlarsa Kur’an aslında zavallı değil orada. Kur’an, Daru’l-Erkam’da gizli okunduğu günlere kaçmış demektir. O Daru’l-Erkam’daki kırk kişi bir gün inşallah yer yüzüne dağılacaklar, gittiği yerde Kur’an’ı yayacaklar demektir. Biz garipliğimizden üzülmüyoruz. Garibiz ama yalnız değiliz. Allah’la beraberiz. Yeter! Musa aleyhisselam, biliyorsunuz Mısır’da Firavunun yönettiği ortamda yaşıyordu. Bir cinayete karıştı, iki kişiyi ayırırken bir tanesine sen ne ileri gidiyorsun, diye elinin tersiyle vurdu, öldü adam. Dolayısıyla katil olarak evine gizlendi. Ertesi gün gizli bir şekilde dışarı çıktı aynı o kurtarmak istediği adam, böylece kurtardığı adam birisiyle daha kavga ediyor. Kur’an-ı Kerim’den öğreniyoruz bunları. Tuttu adama dedi ki sen her gün kavga mı edersin işin gücün kavga etmek mi senin. Yapma böyle, diye nasihat etmek istedi. Adam da -kalabalık da ayırmaya çalışıyor onları- “Musa, dünkü adamı sen öldürdün, unutmuş gibi bana nasihat ediyorsun.” dedi, böylece Musa aleyhisselamı ortaya çıkarmış oldu. Musa aleyhisselam da Mısır’da Medyen’e yani bu Filistin tarafına doğru kaçmak zorunda kaldı. Sekiz yıl kaçak yaşadı. O sekiz yıllık kaçaklık dönemi firavunun altının kazıldığı dönemdi. Her halükarda o inşallah bir gün Musa aleyhisselamla ilgi bir ders yapacağız bu ayrıntıları göreceğiz, hikmetler denizi Musa aleyhisselam. Şimdi yolda gidiyor, fırtınaya yakalanmış. Yani Mısır’dan Medyen’e doğru kaçıyor fırtınaya yakalanmış. Göz gözü görmüyor. İçinden geçirmiş ki “Ya Rabb’i demiş. Ben ne ettim de bu kadar zavallı kaldım, garip kaldım.” demiş. “Tek başıma bir ülkeden bir ülkeye kaçıyorum.” Allah Teâlâ buyurmuş ki “Musa, arkadaşın bensem, nasıl yalnızsın sen.” demiş. Şimdi arkadaşlar mühim olan bunu hissetmektir. Musa aleyhisselam sekiz sene Şuayb aleyhisselamın hizmetçisi olarak gitti çalıştı o

gittiği yerde. Bir gün garibim demedi bir daha. En son firavun onları kovalıyor, Musa aleyhisselam İsrailoğullarıyla beraber kızıl denize kadar geldiler, kızıl denizi görünce Yahudiler her zamanki gibi geri dündüler. “Musa, bizi aldattın. Denizin dibine götürdün bizi boğulacağız burada. Arkamızdan koca firavunun ordusu geliyor, yapayalnız diye, diyelim ki bağırıp çağırmaya başladılar. Kur’an Musa aleyhisselamın cevabını söylüyor. Diyor ki onlara “Ta otuz sene önceki o Allah Teala seninle ben berabersem nasıl yalnız olursun.” cümlesini onlara hatırlattı, dedi ki o zaman “إن معي ربي”. Korkmayın, Allah benimledir, dedi. İman bu arkadaşlar. Biz ne zaman garibiz biliyor musunuz? Oturduğumuz sofrada melekler olmadığı zaman garibiz biz. Eğer sen yola çıkarken Rabb’im benimledir diye kalbin rahat etmiyorsa o zaman garipsin sen. Helaya bile korumalarınla gittiğin zaman garipsin. Uyuyorsun, horlayacaksın, gaz kaçıracaksın, beş tane koruma kapıda bekliyor hep. Rahat bir uyku bile uyuyamadığın zaman garipsin. Ömer gibi ağacın altında mis gibi öğle uykusu uyuduğun zaman garip değilsin işte. Koruma yok kimse yok, Allah benimle! Bu iman meselesi kardeşler. Şu halde bugünkü dersimizin özeti şudur: Müslümanlar olarak ülke bazında, mahalle bazında, köy bazında, bütün İslam dünyası bazında, bin bir açıdan garip olduğumuz doğrudur arkadaşlar. Asla zavallı değiliz. Garibiz, zavallı değiliz. Rabb’imiz var. Cennet umudumuz var. Ben kuraktan ölsem de gam yemem, havzı kevserden içeceğim inşallah. Ağlayacak halim yok. Ben fakir değilim, Allah’la beraberim. Kainat benim olsa bu öğlede yiyeceğim şey bir tastır nihayetinde. On tası ne edeyim. Garipliğimizle övünebiliriz. Çünkü bu gariplik başımıza imanımızdan dolayı geldi. İmanımızdan feragat etseydik, taviz verseydik çok lüks olurduk, garip olmazdın. Bize lazım değil. Garipliğimizle mutluyuz arkadaşlar. Akıbeti düşünüyoruz. Geleceği düşünüyoruz. Bunun geleceği cennettir inşallah. Firdevs’tir, Adn’dır inşallah. Allah bu garipliğimizin kıymetini bilmeyi ve hakkını vermeyi hepimize müyesser eylesin.